

Борис Пастернак

Като бронзова пепел във
пещ...

Като бронзова пепел във пещ
В двора сънен мушици струят.
Наравно с мен и с моята свещ
Разцъфтяли всемири висят.

И сякаш в нечувана вяра
Преминавам аз през нощта,
Де тополата сиво-увехтяла
Заслонява лунната межда.

Де вирът е тайна чудотворна
и приборят ябълков шепти,
де градината постройка е наколна
и пред себе си небето държи.

КРАЙ

© 1912 Борис Пастернак
© 2002 Илиана Илиева, превод от руски

Борис Пастернак
Как бронзовой золой жаровень..., 1912

Източник: <http://liternet.bg/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8346>]